

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. . . . . 8 »
An tillas (Cuba y Pto. Rico) . . . 16 »
Estranger . . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ROMERÍAS.

Aquets sí que no van á Roma per la penitencia.

TRASLACIÓ DELS RESTOS DE CLAVÉ.

Demà diumenge, dia 8 de Octubre, celebra Barcelona una festa que té 'ls séus graus de trista y de consoladora.

L' inolvidable Clavé, lo fundador de las societats corals, l' immortal creador de cent coros dedicats a tots los sentiments mes nobles que germinan en lo cor humá, lo patrici honrat que morí pobre y cansat de sufrir, vá a rebre una senzilla recompensa.

Sos restos seran transportats al monument, que per subscripció pública se l' hi ha erigit en lo cementiri d' aquesta ciutat.

A las set del demati se celebrará en lo Tivoli un gran concert: mes de 500 coristas entonarán alguns dels himnes mes notables de l' insigne Clavé. Los productos del concert se destinan als gastos de la traslació.

A las déu, terminat aquest, la comitiva, a formar la qual hi están invitats tots los amichs y admiradors del gran artista, se dirigirá al cementiri, passant per la Rambia, carrers del Dormitori de Sant Francesch y Ample, Plassas de Sant Sebastiá y del Comers y Passeig del Cementiri.

La Campana de Gracia tirarà sobre la tomba del qui fou son amich, una corona de llover y sempre-viva, pagant al artista un tribut, al home públich una ofrenda justa y al company un recort inolvidable.

En lo próxim número 'ns ocuparem de tant important cerimonia.

LA ROMERÍA.

Cap a Roma me 'n voy,
te lo vengo a decir
que me han hecho sargento.....

Miréulos: ells son. Al ferse la pau van acabar la feyna, y cansats de passá 'l rosari y de mastegar pare-nostres pels recons de las iglesias, s' han decidit a moure's, a bellugarse, a seguir mon.

¡Magnífica ocasió! La ocasió la pintan ab boyna, y qui no la agafa per la borla, 's queda en sense.

Els l' hi han plá ben agafada.

Després de reunir los quartos pel viatge, de amanir la botelleta pel ví, aquella mateixa que 'ls servia durant l' última campanya per matá 'l cuch totas las matinas que pel voltant se sentia furtor de columna; y de fer bona provisió de cera de monument per evitar qualsevol desgracia, s' han reunit y han acordat anarse'n a Roma cantant.

¡Quin himne, valgam Déu, quin himne!

La lletra es de un capellá, y no hi ha que dir que té accents vigorosos com un trabucasso.

Escoltin diu aixís:

«Firme la voz, serena la mirada,
»Del mundo en faz, cantemos nuestra fé:
»De Cristo Dios la Iglesia en nuestra Madre,
»De Roma el Rey cautivo es nuestro Padre:
»¡Antes morir que separarnos de El!
»Del pueblo hispano Noble y leal
»Aqueste el grito Siempre será:
»¡Ruja el infierno! ¡Brame Satán!
»La fé de España No morirá.»

***

Examinemho.

Comensa ab la paraula «firme», véu de mando militar: en lo segon vers se posa

en faz del mundo, cosa propia de carlins y de pocas vergonyas: canta després la fé, demostrant que cada hú pastura lo que mes bè l' hi proba y declara que l' Iglesia es mare dels pelegrins. ¡Compadeixem a una mare que te uns fills tant ximplés.

«De Roma el rey cautivo es nuestro padre.»

¡Hola! Fills de un rey... ¡Tira peixet! Ells si que poden dir que participan de la llista civil. ¿Pero qui será aquest rey?

Are figúrinse que jo soch en Víctor Manuel. Aquesta familia ab aixó del rey de Roma cautivo me posan ab un compromís.

Pero segueixo llegint y ells mateixos m' indican un medi.

«Antes morir que separarnos de El.»

Pues hombres, ja que 'us vé tant de gust, quedéuse a la garjola y no penseu ab tornar a Espanya. Aixís com aixís vos faig un gran favor.

Després de lo dit, res mes me crida la atenció, sino aquell imperatiu aterrador.

«¡Brame Satan!»

Ja 'm sembla que 'l banyeta, tot remenant la qua, 'ls contesta: «Brameu vosaltres, ases.»

Y aquell final: «La fé de España.....» Torn'hi ab la fé, ¡Ditxosa fé, quinas bocadas que 'n feu!

**

Are no mes falta sentir la música d' aquest himne. Es de un organista, per supuesto. Lo tal organista 's diu «Cándido.» Potser si qu' es aquell del Brusi.

Y en la música de'n Cándido, hi abundan las fugas, per l' istil de las del Terso, y en l' acompanyament hi sobressurt lo só de las trompas.

Tot ben apropiadet, ja 'u veuhen.

**

Forrats ab un himne aixís, deixéulos anar.

Los republicans francesos ab las notas de la Marsellesa van conquistar mitja Europa: los pelegrins espanyols ab l' himne aquest ¿qu' es lo que no conquerirán?

Ja diuhen are que 'l Terso 'ls espera a la frontera italiana.

¡Oh delicia!

Ab lo Terso al frente, se conquista tot lo que 's vol.

O sino que 'u digan las xicotas de Navarra y de las Vascongadas.

**

Vostés no sabian aixó de que 'l Terso sortís a rebre als pelegrins.

Per xo'jo al comensar, hi tingut lo bon tacto de posarhi aquells versos que diuhen: «que me han hecho sargento.....»

Alguns dirán, ¡ey! a mí al menos m' ho sembla.—La cosa ja cambia de especie.

—Si senyors, sí: d' especie cambia: 'l safrá 's torna pebre.

**

Vostés deixinlos anar a Roma, ja veurán aviat los resultats.

Els perdent sempre, no perden may: son com los gats que cayent, cahuen sempre de quatre potas.

Els anirán y veurán al Papa: després vindrán y 'ns farán veure a nosaltres la padrina.

Pero 'ls clavarem llenya com de costum, y com de costum, calents encare d' orellas, se 'n portarán los millors destinos.

Y tot vindrá de una peregrinació,

**

Francament, y are va formal.

Lo fet en sí es ridícul; es un alarde pasat de moda, y per més que 'ls pelegrins,

enemichs de la civilizació, aprofitin lo carril y 'ls barcos de vapor per anarse'n a Roma, lo cert es que la cosa porta qua.

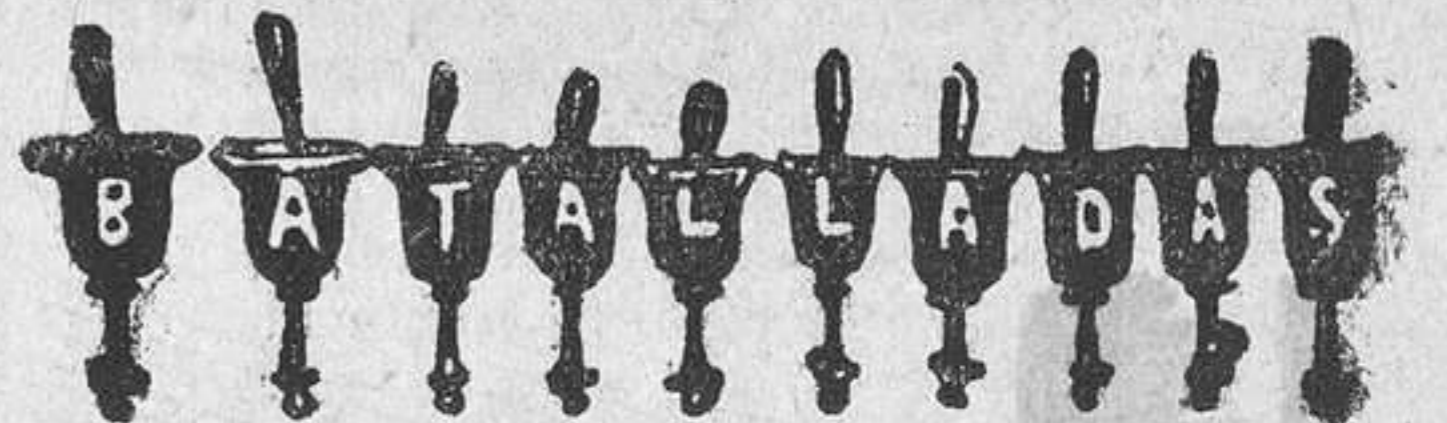
Y 'l govern espanyol que sab, perque 'u déu saber, que la major part dels que van a Roma si no anavan materialment ab los carlins, hi anavan ab l' esperit: y 'l govern espanyol que sab, perque 'u déu saber qu' en la frontera italiana 'ls espera l' home fatal que recientment ha causat quatre anys de desolació a la pobra Espanya, per posarse al davant d' ells, demostra que té pá a l' ull ó que fá l' orni, si no s' apresura a posarhi un remey.

Jo no m' oposo a que vajan a Roma, no, de cap manera ¡qué hi vajan!

Lo que a mí 'm fá atmetlla, lo que jo no permeteria de cap modo es que 'n torressin.

¡Ah, aixó si que no! Una vegada me 'ls hagués tret de sobre, com hi ha remon: mes m' estimaria un altra plaga de lla-gosta, encare que s' hagués de menjar tota la fé de nostres camps.

P. K.

La Tribuna ha sigut novament denunciada.

Un article que 's refereix a las ideas qu' en Castelar ha exposat durant lo seu viatge, ha sigut la causa de aquest fatal resultat.

Los manifestos de 'n Ruiz Zorrilla 'l govern los deixa publicar: en quan las ideas de 'n Castelar...

¿Qu' es lo que tém més lo govern?

Es precis callar y meditar.

**

Per altre part acompanyém al valent periódich democrátich en lo sentiment.

Are hi ha qui demana una ley per l' aplicació d' inteligencia del article 11 de la Constitució.

Després demanarán una ley especial per l' aplicació d' inteligencia de la ley anterior.

Després una ley més especial encare.

Y aixís anirán embrutant paper.

¿No seria millor establir un decret que digués: qui no siga ben católich, apostólich y romá, será fusellat?

En los temps antichs las peregrinacions portavan grans calamitats.

Jo 'm recordo haber llegit que las peregrinacions a Terra Santa duyan la lepra y otras malalties.

Actualment anant las peregrinacions a la Meca, portan lo cólera,

¿Qué portará la peregrinació a Roma?

Per lo que puga dur, no seria mal que 'l govern manés vigilar bè las fronteras.

Una calamitat aviat hi es.

La baralla entre dos capellans de Linares que mencionavam en lo número passat, no vá tenir llech com deyam, en la plassa de aquella població, sino en una capella de l' iglesia.

Va haverhi ganivetadas y un d' ells quedá ab las tripas fora la sotana.

Ventatjes de ser capellá:

Després lo viu cantarà una missa al mort, y tant amichs com antes.

Diu l' Alonso Martinez:

—Jo ab los disidents seré lo centinella avanzat de la causa liberal dintre de la constitució de 1876.

¡Centinella alerta!

—

«No coneix una premsa més embustera, més ignorant y més honrada que la del meu país.»
Aquestes paraules son de un gran home que tot ho deu a la premsa.
Y aquest país qui se 'l fa seu, y té rahó, es don Anton Cánovas del Castillo.

A Vidrà hi ha somatent, guardia-civil y tropa.
A mitj hora de Vidrà, set ó vuit lladres varen entretenirse robant als firatayres que anavan á Santa Coloma.
Per supuesto, 'ls lladres estavan tranquils, pero la tropa, 'ls civils y 'ls somatents mes tranquils que 'ls lladres.
En aquesta terra som aixís «Primé es agàfat un periódich de oposició que un facinerós.»

Lo govern vá rebre dias endarrera un important telégrama de la Habana.
Los periódichs de oposició: «Es molt grave lo que diu aquest telégrama.»
Los ministerials fan muixoní.
Y la *Correspondencia de Espanya* surt y exclama: «Tant no es grave que are 'l govern pensa enviar á Cuba 24 mil homens.
Calculin.

Posém en coneixement de vostès qu' en la botiga de 'n Lopez s' ha posat en venta 'l retrato á gran tamanyo de 'n Clavé.
Es una preciosa lámina de 'n Padró, molt digne de ser conservada per tots los admiradors del insigne músich, y costa no més que 8 rals.

Alguns catedràtics han demanat permís al govern per anar á Roma ab los pelegrins, y 'l govern naturalment, los ha otorgat aquest permís.
Los cursos están oberts, y si 'ls estudiants no s' aprofitan, no será per culpa d' ells.
Pero joja 'u veig ¡Deixinse de un pelegrí que s' ha encasquetat anar á veure al Papa!

Escoltin: si van á la botiga de 'n Lopez y portan un pesseta, 'ls donarán una novela que gran celebritat.
Mariquita Lescant se titula, y es deguda á la ploma del abat Prevost. Está perfectament tradu-hida y elegantment impresa.

Vilanova adelanta.
Un amich nostre, lo senyor Sabat, acaba de obrirhi un café que pot rivalisar ab los de primer ordre de Barcelona.
Y contin que allá no succeheix lo que en lo café d' Espanya: en lo café de 'n Sabat, los qui van ab brusa també poden entrarhi.

Lo *Brusi* suspés per vuit dias, se'ns despenja quan menos ho esperavam y 'ns surt, dihentse *El Catalan*.
¡Malas guanyadas lletres del títol!
Dos dias després lo govern l' indultava.
Y hasta ab aixó de presentarse á indult, havia de semblarse als carlins.

La *Tribuna*, *La nova premsa* y tants altres periódichs que rosegan actualment lo pinyol de la ley de imprenta, no han sigut indultats, quan ho ha sigut lo *Diari de Barcelona*.
Ab aquest motiu se 'ns ocorra una idea, y es l' adició de un article complementari á la ley de imprenta.
L' article aquest podria dir:
«La present ley es sols aplicable rigurosament als periódichs de oposició: los ministerials poden xelarse'n.»

Per aixó ja deyan los nostres avis:
«Feta la ley, feta la trampa.»
Y are dirém nosaltres:
L' espasa de la justicia, en temps dels conservadors, se converteix en una especie de ganivet: per un costat está afilat, pèl l'hom no talla: lo tall per las oposicions, l' esquena pèls de casa.
Per aixó som *conservadors*.

Una gran noticia.
Lo petróleo s' ha pujat.
¿No 'ls indica res aquesta puja del petróleo?
¿Qué volen que 'ls diga! M' sembla á mí que, per lo puga ser, los pelegrins l' agabellan!

Los periódichs ministerials fan una oposició rabiosa al govern.
Are figurinse 'l mateix Brusi.
Mirin l' última plana del dimars é hi veurán:
Bolsa: Tres por ciento interior: 12-70.
Mirintlo dijous y ja diu:
Bolsa Tres por ciento interior: 12-40.
Si aquests números no son més elocuentes que un discurs d' oposició, llejéixinse y considéris.

Per haver tirat D. Cassiano un castell de foch á cal Estevet, lo senyor batlle vá posar una multa al famós impressari y un' altra al famós fondista.
¿Qué no sabian que en Girona no vol llum?
Y després, aixó de tirar castells de foch es una critica contra l' Ajuntament que en las festas de la Mercé ni un trist cohet ha tirat.

També 'ls protestants de Barcelona han hagut de treure 'ls rétols de las sévas capellas.
Y are que 's digui que 'l *castañeira* no es una planta que rebrota per tot arréu.

Lo nou sultan de Turquía, suicida del porvenir, ja s' ha cenyit lo sable de Osmann.
Aquest acte solemne es digne de ser posat en música bufa, ó de cantarse ja, ab aquella tonada de la *Gran duquesa* que diu:
«El sable, el sable, el sable
«el sable de Papá.»

LAS EXPOSICIONES.

La Fransa diuhen que ja 's prepara pera rentarse tota enmascara, á fi de ferne l' exposició, hont hi haurá, diuhen, lo bó y milló que en totas terras hi ha hagut fins are.

¡Vaya una gracia! ¡Quina patranya!
Per tal quimera no 'm moch d' Espanya, puig que per veurer exposicions, com que aquí á casa n' hi han á milions tonto es anarse 'n á terra estranya.

Si no, la proba: vé's ab carril rebrás tastarros y sotrachs mil, y ab una gracia que fins convida veurás qu' exposas la pell, la vida... ja sabs que anarhi pots bèn tranquil.

Si avuy te diuhen que mous bronquinas porque no acatas las lleys divinas, també t' exposas á que 'l govern sens més te fassa passar l' ivern, pagante 'l barco, per Filipinas.

En cambi matas al liberal, per tot ne deixas senyals del mal, sens que respectis homes ni cosas, ja 'u sabs, tremola, llavors t' exposas á contemplarte fet general.

A viure vesten á Barcelona, mentre es arcalde lo bon Girona, contempla un rato tot empedrat, y, vaja, digas que t' ha semblat corrent lo poble fent salts de mona?

Si á peu transitás per los carrés, de pantorrillas no t' en dich rés, sempre exposadas á que algun cá, com qu' are bolas no volen dá, te las rosegui sens mes ni mes,

Y si t' vè 'l vespre la mala créu de dú una carta cap al corréu, ja tens segura l' exposició, veurás com diuhen, ab bon *caló* vingán los quartos, y perdonéu.

¡Y encare volen aná á París, després de veure que 'u fém aixís... vaja, no 'n duptin, d' exposicions mentres governin los dels milions, será aquí á Espanya lo gran país.

J. S. y B.

—Ay válgam Maria Santísima.
—Qué t' senyora Mónica?
—Res, que ja no puch anar á Roma.
—Y aixó?
—Perque hi ha órdenes novas.
—Quinas órdenes?
—¿Qué no ha llegit l' himne? Miri que diu: «Firme la voz, serena la mirada,» y jo, pobreta de mí, tinch la véu esquerdada y gasto ulleras.

La *Epoca* está desconsolada y trona contra las noticias falsas.
—¡Ay senyor! deya un lector de la *Epoca*.
¿Hi ha res al mon pitjor que las noticias falsas?
—Si senyor contestava un tranquil: las verdaderas.

Si Inglaterra reclama contra la conducta del govern de 'n Cánovas sobre la qüestió religiosa, aquet t' un medi molt serzill de deseixirse'n.
Quan los inglesos digan:
—Ep, que vosaltres váreu prometre que hi hauria gran tolerancia per totas las opiniones religiosas.....
Ell podrá respondre:
—Sí, homes, sí, vostés tenen tanta rahó com vulgan; nosaltres varem prometre lo que diuhen; pero ja veurá, aixís com aixís, vostés sempre serán *inglesos*, é inglesos per inglesos, mes val que 'ls la quedém á deure.

Donya Margarida está molt mala.
¡Pobre dona!
Vels'hi aquí que si 's mort, cada carlí, haurá perdut una *tersa*.

En lo carrer de Zurbano pintan de vermell totas las portas de las botigas.
Al carrer de Zurbano hi viu un óbtich.
L' hi aseguré'm molt despaig y molts parroquians y moltas vistas perdudas.
Lo remey á prop del mal.

Los moderats esperan ab los brassos oberts á n'en Cánovas.

En Cánovas espera ab los brassos oberts als disidents que cada dia s' enretiran mes del seu costat.

Los disidents esperan ab los brassos oberts a n'als constitucionals.

Los constitucionals esperan ab los brassos oberts a n'en Serrano.

Y aixís tothom ab los brassos oberts, fá que la política ja no se sembli a la política, sino a un inmens calvari.

AL VULGO.

SONET.

Veyent que la unió falta en Espanya, hi veus la *des-unió* (y no son pas bromas) al veure que, sens ordre, obran molts homes dius que 'l *des-ordre* 'ls mata y 'ls enganya.

Si per tots no es igual la llei que 'ns danya, qu' es *des-igual* escrihuen deu mil plomas; y si l' escrit, cuidat no está de comas, en dir qu' es *des-cuidat* l' hábil s' afanya.

Tambè *des-honra* tens si l' *honra* matas, y es que si una paraula en *des* comensa, vol dir, que 't treus lo que sens' *des* relatas;

¿Perqué, donchs, quan tu 't treus las dos sabatas dius sempre que 't *descalsas*, per defensa, com si 't treyas las *calsas*, papanatas?....

GESTUS.

**

¿Que vá haverhi 'l dia 29 de Setembre?

Alguns Ministres van anar al Escorial, tan precipitadament com las bombas quan se cala foch en algun puesto.

Jo no sé lo que passa.

O més ben dit, lo que passa, 'l fiscal no m' ho deixaria passar.

Contats los advocats de Barcelona, resulta que per cada 91 familias n' hi ha un.

L' afició a seguir aquesta carrera continua, y anant seguint aixís hi haurá ben prompte un advocat per casa.

Y tanta falta de brassos com se nota!

Los seminaristas de Tortosa que van anar a estudiar tres anys ab en Savalls, en Miret y 'l Nen de Prades, han sigut aprobats en tots los cursos.

¿No 'n calia d' altre!

Sacerdots fets d' aquesta fusta, son sempre una gloria per l' iglesia *militant*.

Un periodich de Madrid assegura que 'ls empleats de alguns departaments de la direcció de la deuda, los dias que plou, tenen d' escriure ab lo paraygua obert sobre la taula.

Que la *Deuda pública* de Espanya t' goteras, massa que 'u sabiam.

Are que caigués l' aygua sobre 'ls expedients, aixó sí que 'u ignoravam.

¿Vet aquí perque n' hi ha tants que s' ofegan!

Nos fá saber un periódich ministerial que l' *inmoralitat* va cundint.

Home! Es xocant!

Aquet periódich ministerial es el *Diario Español*.

Poch a poch lo malalt anirá dihent que té mal de ventre, y demanará un cataplasma.

Un periódich de Madrid atribueix los versos del himne dels pelegrins: ¿a qui dirian?

Al *fo malagueño*.

Nosaltres sabem que l' autor no es *lleig* ni es *malagueño*. Es un capellá molt mono, que 's diu Sardá y que havia escrit en la Convicció.

Vejin si n' es de mono, que vestit ab l' alba sembla una mare de Déu.

¡Ay, sí!

Lo *Diari espanyol* diu:

«Aquesta societat está perduda.»

Apa, donchs, posem un anunci y al qui la trobi se l' hi donará de trobas un exemplar de la constitució del any 76.

S' está formant lo centro parlamentari.

Y cosa extranya!

A medida que aquest *centro* tira avant, en Cánovas va perdent son *centro de gravetat*.

Diu la *Correspondencia* que l' article 41 de la Constitució está molt clar.

Déu voler dir qu' está escrit ab tinta molt clara, perque fins are, per mes que l' hajan mirat, ningú l' ha entés.

CANTARELLAS.

Si m' estimas, no m' estimas
aixó sí que no 'u diré...
que busco ó no 'l dot que 't donan,
aixó, noya, si que ho sé.

P.

«A tu puerta planté un pino
y á tu ventana un peral...»
Y 'l teu gueto que 'm sentia
un tatarro 'm va plantar.

R.

Per saber si serás méva
te capgirás lo cervell:
com que tens los péus tan grossos
no vull que hi pujis de péus.

J.

Sembla que un castell disparas
quan me tiras un regany...
Mira ho vaig á dí á en Girona,
y en Girona 't multará.

K.

EPIGRAMAS.

Una noya que plorava,
per la mort del seu promés,
—Lo de dalt y ningú mes
me consolará esclamava.

Y en efecte era vritat,
qui consolarla devia
era un jove que vivia
al quint pis, sota terrat.

T. y D.

Un capellá preguntava
—¿Com está Déu en lo cel?
y 'l xicot l' hi responia:
—¿Com está? Perfectament.

N. L.

Ahora 'l méu poble un dia
á Deu estavan pregant
perque 'ls envies la pluja
puig pasaban sequedat.

Y un amich que jo tenia
—Los falta aygua, vá esclamar,
y á la taberna de 'n Quico
tanta abundancia que n' hi ha!

J. S. (a) C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse los ciutadans Mister Repica, Antoni de Guruelles, Amich de 'n Carmona, Un que pesca, Deuhet de Reus, Sipari, Valentí Julivert, Pilades Orestes, P. C., y Xiquet de Valls.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen. Ciudadá Sasac: No pot approfitar-se mes que 'l trenca-closcas.—Entonat del Masnou: Idem.—M. P. y S. y Un home petit: Ja hom approfita tot lo que podiam.—Un de la Selva: Encara que 'l pensament es gastat l' epigrama es bonich.—Un Practicant: Ben fet; pero massa vert.—R. Picolis: Hi anirán dos quentos.—V. de Piera: Idem los de vosté, igual que la poesia.—T. Rodun: Home, una mica de calma.—Septirony: Aprofitem lo problema.—

Pilades y Orestes: Tenim tants á qui complaure que no podem comprométrems á publicar amás de xaradas.—P. C. Hi ha cosas molt bonicas que sabrem approfitar.—Pep Botella: Aprofitem un gegoglich y dos quentos.—P. T. Idem una cantarella.—Pasta d' Arenys: Idem la poesia de vosté.—Margarideta Carbonera: Igual que la seva.—Mister Suak: Son dignas d' insertarse las preguntas es-trambóticas.—Mister Repica: Hi anirá 'l problema.—Mollo de fer jueus: Y 'l anagrama de vosté.—Lluis tronat: Igual que 'l seu acentígrafo.—J. S. (a) Curro: Continui enviant epigramas, que n' hi ha que 'ns van molt bé.—Ramon: Lo mateix l' hi dihem enterament.—J. Terlac y Atam: Las dugas sinonímias hi anirán.—J. Serra: Idem lo quento.—Chomin B. Ja veurá: 'l viscahi á Barcelona no es entés.—F. Ll. y B. Aprofitem una cantarella y un epigrama.—F. R. y G.: Idem, idem.—Gat es-caldat: Es fluix y ho sentim de veras.—Deuhet de Reus: Sinonímia y problema 'ns convenen.—Dos Mata-barrets. Aprofitem bastante cosa.—C. de Angunias: S' haurá d' escursar.—Carmanyola: Lo quento es massa vert.—Amich de 'n Molina: Insertarem l' anagrama.—Antoni de Gatuellas: Una cantarella de vosté 'ns convé: la lletrera es fluixa.—A dels Ases: Quan se tracta dels pelegrins no t' d'anarse 'ls ab serietat; la seua poesia es massa seria.—Balpiri Candelas: La fábula está molt bé.—Inquisidor Torquemada: Un quento de vosté pot approfitar-se.—!!! En la poesia de vosté hi falta brillo é hi sobra prosa.

Las cartas que no contestém, per no fer interminable la present, es que no contenen res que puga servirnos. Uu altre dia será.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

BATALLADA 351.

1. XARADA I.—*Quin-ta-na*.
2. ID. II.—*Cui-da-do*.
3. ENDAVINALLA.—Viola.—Violé.—Violí.—Violó.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pilades y Orestes, Deuhet de Reus, Margarideta Carbonera, D. Urraca, Llegendadixet, Valentí Julivert, Sipari, M. de fer Juheus, Músch de cordas, Smith, Q. de la Tresina, C. de Angunias, Estripa quentos, Peret Nebot, Cama-curt, Mister Repica, J. Patatas, Mister Suak y Turit; las 1 y 2 Sasac, Talap, Martí Casas, Antonet del Masnou, Freres de la Trapa, Pajés borratxo, Pep Butella, C. Parramon y M. Admirador de la Campana, la 1 no mes M. P. y S. Un que pesca y G. M. no mes que la 2 Amich de 'n Molina, y la 3 solsament Sr. Escupina.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

BATALLADA 352.

1. XARADA I.—*Can-ta-re-llas*.
2. ID. II.—*Se-ra-fi-na*.
3. ENDAVINALLA.—Bany.

Han endavinat totas las solucions, los ciutadans Enamorat de totas, Amich de 'n Mané, Mollo de fer Juheus, C. de Angunias, Amich de 'n Molina, Mister Suak, Sasac y Sepitrong; las 1 y 2 Tronat, E. Lajup y Eviv, y Mister Repica; las 1 y 3 Un míquilismóquilis y Un arbre sense fruit y no mes que la 1 Antidinacosmopoliterápich.

XARADA

Jo no gasto *hu-tres-tercera*
Ni trabuch; m' agrada mes
Un bastó *dos prima tres*
Y al costat un bon *primera*
Sense *tot* y sense res.

Segona prima primera
En cap poble 'n pót faltá,
Y no tinguis pas quimera,
Que *segona dos tercera*
En los rosaris n' hi há.
Consonant es la *segona*,
Cosa baixa *tres tercera*
Y altre consonant *primera*,
Si encara vols mes, lector,
Mira terra, cel y mar
Y aclúcat que sens' mirar
Veurás lo *tot* del amor,

MURANTE.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj